

Poljanah 10) po Franketovem načrtu na Dunaji narediti dal krasne platnene in obilo pozlačene platnice za „Ljubljanskega Zvona“ I. tečaj, katere se bodo že meseca novembra dobivale po 85 kr., s pošto franko po 95 kr. pri g. Bonaču, kateremu pri tem njegovem podjetji želimo najboljši uspeh. „Ljubljanski Zvon“ bode prvi slovenski list, ki se je vzel do tega pri večjih narodih že udomačenega napredka.

*Matija Kostelec* (kdaj in kde se je porodil ter kde in kdaj umrl.) V „Slovenskem Narodu“ sè 14. oktobra 1881. léta neki neimenovanec v podlistku govori, da se je ta slovenski pisatelj porodil v Kléniku na Pivki v Notranjih 1620. léta, a da se ne vé, kdaj li je umrl. — K temu je odgovoriti: a) porodil se je 1623. l., a ne v Kléniku, nego v Kílovčah blizu Préma; b) umrl je 19. junija 1688. l. v Novem Mestu, kder je bil kanonik, in počiva tamkaj v samostanskej cerkvi pred stranskim oltarjem sv. Bogorodice, kder ima še zdaj kámeno pločo z nagrobnim napisom, katerega si je bil sam stvoril. To je otec Ladislav Hrvat, Novoméški franciskan, nekaj tudi po letopisu (kroniki) svojega samostana 1864. l. povedal v „Novicah“ na 74. str. Do zdaj se je mislilo, da je Kostelec bil porojen v 24. dan januarja 1620. léta, ker takó o njem Valvasor piše v VI. knjigi na 359. str.; ali g. profesor otec Ladislav nas je drugače preveril; kajti po njem smo zvédeli, da se na rečenem kamenu létnica Kostelčeve smrti in číslu njega pozemskih lét uže ne more od konca do kraja čítati, ker je oboje uglájeno s človeškimi stopinjami, ter da je Kostelčev nagrobni napis tenkó zabeležen i v samostanskem letopisu, a tamkaj da se číta:

Obiit in Domno An. 1688

Die XIX. Junii aetatis suae LXV.

Vsak more trdno biti uverjen, da so iz ust Kostelca samega číslu njega lét védeli tudi franciskani, katerim je bil poseben dobrodějnik ter velik prijatelj, o čemer odkrito svedoči i njih letopis. Takisto si je misliti, da so na tanko vse to znali zopet iz njega ust i óni ljudjé, kateri so pokojniku napis podpolnili z létnico njega smrti in číslom njega lét, ako niso tega stvorili baš franciskani, kar je podobno vsej resnici, ker je v njih cerkvi tudi pokopan. Vse je prišlo iz ust njega samega, ki je te stvari najbolj védel, in vera gre Kostelcu samemu izvestno bolj, nego li Valvasorju, o katerem je zatorej soditi, da se je tukaj zmotil, kar se mu pripetí često, in da je takó postavil 1620. namesto 1623. léta; kajti če 65 (číslo njega lét) odštejemo od 1688 (kar je létnica njega smrti), prebiva nam 1623 (létnica njega rojstva.) — A zdaj pogledimo, zakaj se ní porodil v Kléniku, nego v Kílovčah. Valvasor v VI. knjigi na 359. str piše, da je bil porojen „zu Kellnberg, in Crain, an der Poick, unweit von Brem.“ Slovenske besede za „Kellnberg“ tukaj nema. Vse drugo je prav, samó Kílovče niso na Pivki, in to je zopet Valvasorjeva zmeta; a dobro je rečeno, da stojí ta vás blizu Préma, do katerega je iz nje samó  $\frac{1}{2}$  ure hodá. Menda je Čop nemško ime „Kellnberg“ najprvi hibno preložil z besedo „Klénik“, a potem je šla ta napaka v Šafařika ter iz njega od pisatelja do pisatelja. A knjižica „Ortsrepertorium des Herzogthums Krain“ na 3. str. „Kühlenberg“ z našim jezikom imenuje „Kílovče“, in v Freyerjevem spisu „Alphabetisches Verzeichniss aller Ortschafts- und Schlösser-Namen

des Herzogthums Krain“ čitamo na 53. str., da za nemško ime „Küllenberg“ ali „Kühlenberg“ Sloveni rabi „Kilovče“. Ali kakó je, kar se dostaje notranjskega Klénika? To selo uže Valvasor v VIII. knjigi na 809. str. zóve samó „Klenik“, a ne „Kellnberg“, niti ga ne imenuje s káko drugo nemško besedo. kar nas uči, da njemu „Kellnberg“ in „Klenik“ ne more biti jedna ter ista vás. „Ortsrepertorium“ na 2. str. vé tudi le za ime „Klenik“ brez nemškega nazívala; a Freyer na 48. str. piše, da slovenski je „Klénik“, a nemški zopet „Klenik“ ali „Klönig“. Pokazalo se je, da te vási nobena izmej vseh trijeh oménjenih knjig ne imenuje „Kellnberg“ ali „Kühlenberg“. Še trebe dostaviti, da „Klénik“ stoji res na Pivki, ali mnogo dalje od Prema, do katerega je od ondukaj pol-drugo uro hodá. Do trohe je dokazano, kakor mislim, da Valvasorjev „Kellnberg“ ne bode nič drugzega nego samó „Kilovče“, nemški še zdaj imenovano „Kühlenberg“, a da ne more biti „Klénik“.

L—k.

*Dalmatinovo vse sv. pismo.* O tem delu tudi Valvasor v VI. knjigi na 349. str. potrjuje, da je mej ljúdi prišlo na novega leta dan 1584.

*Dr. Josip Ulaga*, † bivši profesor in urednik „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru, zdaj nadžupnik in dekan konjiški, odbornik Matice Slovenske, jeden najpogumnejših boriteljev za pravice naroda slovenskega na spodnjem Štajarskem, umrl je po kratkej bolezni v svojega življenja najboljšej dobi, 3. oktobra v Konjicah. Bodi mu lahka zemlja in částen spomin! — *Dr. Matija Smodek*, profesor bivše kr. pravoslavne akademije v Zagrebu, umrl je 23. septembra v Belovaru v svojega življenja 74. letu. Smodek je bil prvi hrvatski profesor, ki je 1832. l. začel predavati hrvatski jezik na pravoslavnej akademiji. Učiteljeval je 40 let in malo je uradnikov na Hrvatskem, ki bi ne bili njegovi učenci. — Iz Pize na Vlaškem poroča se žalostna vest, da je ondu 11. oktobra umrl po dolgem bolehanji še le 45letni sloveči ruski učenjak *A. Kotljarevskij*, profesor na vseučilišči v Kijevu. *Kotljarevskij* je bil učenec slavnega slavista *Sreznevskega*, bavil se je osobito s slovanskimi starinami ter spisal več znamenitih knjig. Prejšnje čase bil je profesor na vseučilišči v Dorpatu, a ker je ondu prvi začel predavati v ruskem jeziku, imel je z ondotnjimi nemškimi profesorji hude prepire, da ga je ruska vlada napósled prestavila v Kijev. *Kotljarevskij* je bil jako vesel človek in ljubezniv karakter, kakor smo se sami prepričali l. 1873., 1874. in 1875., ko se je trikrat delj časa mudil v Ljubljani ter študiral v tukajšnej licealneji knjižnici, dasi uže takrat bolehen. V Pragi je s pomočjo g. Patere našel, prepisal ter v Ljubljano prinesel dva znamenita lista, katera je Preširen l. 1833. in 1836. pisal Čelakovskemu. Prvi govori o zgodovini 4. zvezka „Kranjske Čebelice“, drugi o „Krstu pri Savici“. Priobčiti hočemo oba bodoče leto v „Ljubljanskem Zvonu.“

*Dr. I. Tavčarjevo* povest „Moj sin“, natisneno v osmem zvezku „Slovenske knjižnice“, prinaša praški „Svetozor“ v svojej 43. številki; preložil jo je na česki jezik g. Josip Pěnižek, kateri bode, kakor čujemo, še več Tavčarjevih novel priobčil v českem prevodu.

*Preširen.* Osobito nas veseli denes poudarjati, da se spoznavanje in pravo ocenjevanje našega Preširna od dné do dné bolj širi. V „Viencu“ je začel prof. dr. Fr. J. Celestin priobčevati našim južnim bratom namenjeno studijo „France Preširen“. Kolikor moremo soditi po dosedanjih listih, rekli bi, da bode to